

מסורת הש"ס

(א) [שדיוכין לו] חילין ב' קרב.
(ב) לקמן קב. ב' גרסא דב' לשנ.
(ג) מנחות תת. [וקדושת נה:]
וער בשדיוכין לז. ה' [שני]
חילין לקמן א' ד"ה ויחל.
(ד) לקמן לו. (ו) [שם לו] גיטין
עט. ב"ק ע. א' (ח) [שד"ך לך]
ג. א' (ט) [ש"ך לך]. (י) [בשמים]
גיטין תת. סוף ד"ה שדיוכין
מכאן חלום דקריסין שאלו
ע"ס וער חילין דקריסין מה:
ד"ה שדיוכין. (כ) [שד"ך לע"ב].

מוסף רשמי

לכי תיכול עלה כורא
דמילחא. כשתמדות לי סוד
של מלה נכסר שאלמד נק,
יבדיתחא נעלמא הוא וסודין
יב וסודין שם קרב וסודין
דו. קלושה. נתון האלה.
כמי שהנחה. לארץ יסודין
עם וסודין ביק ש.

רבינו חננאל

ומישרה רב נחמן באתה
חצה שהיהא ממנה שתי
לחם עשה כלום כי שרי
נשית מחבתו, ושרצה
לחשילן לחצח אתרת ויא
עלתה לו מחבתו, ויא
בנתו [אסור] לחצח אתרת
בחתן אתרת שרי אס
ויהנה לחצח אתרת רב
נשית מחבתו ושרפין
אסור, בעיא דרב כיכי בר
אבי חימה בר אשי, כר
הדיקטטטטטטטטטטטטטט
במוד חתירו לו לרונה
קודם שראתה שיבוא [א]
שלא יבוא, לדיי איסור
סוקלה או לא, ושראפה
מאתת מלאתת רחאל, ויא
אישטטטטטטטטטטטטטט
דיתת רחא וקטתא ונעיה

מלאכה, דרשנים במקל כל
חבר, מרשקת חגה וכל
שמואל כל מלכות נבחר
לא, חששו, וזו חקיקת שופר
ורדית הפה וזו שופר
ואתה נשבעה, וזכין שופר
האכל אכא לא פשטיה
להתחיל, בקבלת ממונתו
כ' בעז' זו לתחיל' זו
בשטן ומתחיל, זהו פשטיה
לא, אפשיסא, וזו אפשיס
כ' ידית הפה האמור
הז' חתה וזו חתה, מלאכה,
אכל דריתא עזרה עזר
קודם שיקרבו מנה מלאכה
הז' חתה חתה
אפשיס אפשיס
מבין אפשיס הז', אכל
אפשיס א' אפשיס לדרות
אכל בידים, נשבעה מנ
לא, עזרין, ומשכן אכל אינו
מקבל, ולתקן לא הזכיר
במקום הזה לא תמצא
כ' שמואל אכל ללמד כ'
אז' וזוהו זה וזו חל דל
סיפס עזר עזר א' וזו
לפנים, אקשינא וזו בנין
עזר וזוהו משל בל
סוף ארבעה וליכא, וזו
כ' חזיב בעז' לא במחין
כ' שיקרבו סוף לא וזוהו
במקום ד', ואוקאפא
ז' עקבא דכסר קדושה
בארי, מנשכח שוחתתה
בארי, נתן מרתי לרתי
וז' חתה נאכע, ז' עקבא
וזהו תחמיס טונית.

א) מדברי רבינו ז"ל עלי גרסה
הג' להפסוק דגס רב אחא
בריה דרבא חתני להא דרב
יחי' בלשון נשיא ודלא כפרשי
רק דחתני בהדי נשי רב יחי'
דמיירי כמוד' דר"ק.

יציאות השבת פרק ראשון שבת

מלאכות חזר. שהוא עומד בתוכו מותר להחזירה אבל לאחר אחרת
הקצויה לא יאסור לזרוק: **לפי חיובו** עלה **כורס דמינח.** בדידותה
היא אחרת לזאת כשתמירדו יז כור של מלח אומר לך טעמו של דבר. יישנה
האחרת להשתכל עליו כור של מלח לא תוכל להשוותם זו לזו:
המשכב. שנתכוון לפנותה ממזר זו

לא נתקיימה הלכה לא גורו אצל
לחצר אחרת נתקיימה מחשבתו וגורו
דלמא וימנא אחרמי שדי לכו רביה"ר:
קודם **יאידכר**. קודם אפייע עט שגממ
סביא שנת או שגמלכס וז אקסרס:
למאן היסור. הא לא מסיק אדעמס
לנא לא שילא עט כן: ואלא **דיאידכר**
יאידכר. קודם אפייע: וז מחייב.

התירו לו לרדוּתָה קטאת או לא התירו לרבינא היכי דמי אילי ליה למאן התירו (ואל¹³ ממי מייב והתנא *) חייבין עד שתהא שגגה אלא כמזיד קו

סקילה. ונלשון פשטותא ולא נלשון
 בעינא ממני רב אחא בריה דרבא
 מילתא דרב ביבי: מעל גבי מקום
 ד'. דהוי חשבו למיחוי הנחמה הנחמה
 עשיקרו עבדו ודו לאו מקום ד'
 הוא וקמי לה ממני' צין לעקירה צין
 להנחה דקמי ונתן לתוך ידו של צעל
 הכיח הרי הנחה או שנטל ממונה
 הרי עקירה. קלועה. החצץ הואיל
 ונקלט בצאירה של רשות הדמים כמי
 שהנחה עבדו הוא ואלע"ג דלא נח:
 ובתוך

דאמר לא בעינן מקום ארבעה על ארבעה "ידתן הוורק" היחיד ורשות הרבים כאמצע רבי עקיבא מחייב וחכמים אמרינן "קלוטה כמי שהונחה דמיא ורבנן סברי לא שהונחה דמיא למימרא דפשיטא ליה לרבה דבקלוטא

וההשלמה ומקריצין לתחוסר כפורים כפרתו כדי שיביא פסחו וכן כפר
ולו בשבועי אע"ג דהו שבות וגי' חליה שפחה וחליה בת מורין שהגנו צה
וממציאה עמה לזנות ודומי' לאנוסין "והו" נמי כמאלה דרביס: קא
למציא פשטא שלל יאמח לו' אל תאכור לו ומי' ריב"א (ב"דאם א) ש
בפסחים כ"פ"ם שפחה (דף ג. וס.) ערל הוא ואומלל עמדינו
חליה למיעבד פסח וא"ת ויביי אחי לדי חיוב סקילה והא התרחת שפח
לדי יאסור סקילה ומה שלא דרש שמה שבה התרחתא ומי' ריב"א דרבי
התרחתא שפח הוא "ודלי' לא היה צדמה קודם אפטיה ולא היה
(דף טו.) בטלו אל בטלו שדמא אל יצור נפיה אל אל שפטיה ועכ"ל
והאלא כבר עבר וכן בצנעה שלא אוכל כבר זו אל אוכל זו ואכליה

המחשבה משה ארילה של תנאי קודם שיחייב מנקות אצל האבא כש
אחיה ספרים גרדקו בעי רב צבי וממני הכדאי צנעיו דרב צבי אי
האחין גרילות להניח התפס בפחות מ"ו וכן היה מסתמא במשכן ועוד קורא
האחין דרשין צעירובין (פ"ה ח"א) דלא יאזל א"ז יולא אע"ג דפשיטא דרמא
המקום חשוב בפחות מדי: **סבא** שבעה מ"א ח"א שבי"ט י"ט להוסיף
ששאלא מיניו במשן מושיט למטה מ"י שבעגות היו גבוהים י"א כ"כ לימא
למטה מ"י אז לא מצי למימר למטה מ"י ד"ה חייב דא"כ למטה
החורק ממושיט דא"כ א"ז חזן לקמן בחורק (דף טז.) חייבין דייטש
למטה למתרימיה וטעם דא"כ ינמי ינמא דמושיט במ"י למטה מ"י חזן מצי
למטה ד"ה חייב ופליגי למטה מ"י וזי צנעו וזי דמר צבר אמרין לטוביה

לפנין וורק ממושיט משוס ממני' דהוורק ולמאי שפירש נסמך אחי' א"מ ווא ע"כ וורק מרשות היחיד לה"י דרך רשות הרבים לא היה בני יסיון דלא היה נבשקן אמאי מחייב ר"ע דבחוללה דהוראה שהיה מ' לעיל (ד' ג.) ו"ל דר"ע סבר דוורק דמי טפי למושיט ממאי דדמו ש' שהוחנה. כ' שהספקן צידו של עני אל של צ"ע א"ל איך קלמט דהא ד' שהוסקן מקום דנע"מ הנהה על גבי מקוה י' ודממשעת קלם בשהיה ד' קקאמר הכא דנ"מ חייב אם כן הויה צריכא מני וגורא דלא קשה להעמוד ממני' כ"ע: ד' דאמרינן קלוטה ב"י שהוחנה דמיא. וק' ליה לרבה או משוס קקאמר הא מני ר"ע היא היינו משוס לר"ע ו' ומספקן ליה ולבסי לא הוה מצי להמיר הא מני רבנן א"ל ווא היינו מספקן כ' הוה מדברי רבא היא הוה אחי שפיר א"ל איך וואה ש' יסיון דאיכא לספקוי בפלוגתאיהו איכא נמי לספקוי דילמא לכולי עולמא

7.

[illegible]

גליון הש"ס

[illegible]

תום' ימים

[illegible]

לְהַחְזִירָה דְּקַמִּי לֹא לְהַחְזִירָה אֲנִי
וְאֶרְאֶה אַחֶרֶת: וְכֵן שָׁנָא. כִּזוּ כִּנְגַד
אֵל דְּלִיכָא אִיסּוּר חֵיוֹן חֻטְאָת דְּמוֹשִׁיט
טַח אֶחָת וּבִגּוֹן שְׂאִין מַפְסִיק שֶׁסְ רַה"ר:
יֵאֵלָה דְּאֶחָד וְאֶדְבֵּר מִי בְּחֵיב.

תורה דלשני חימא לדי
(חיוב) איסור חטאת כדקאמר בסמוך
קודם שיבא לדי איסור סקילה:
יב' אומרים לו לאדם חטא בשביל
שיזבח חבירו. והא דאמר בכלל

ממערבין (עידין לג: וסס) רבי סבד נחא
 ג'יה לחבר דיעבד איסורא קיללא ולא
 יעבד עס הארץ איסורא רבה האס
 דבי שלא יאכל ע"ה טבל על ידו דאמר
 ג'י מלא אן כלכלה של תאנים מתאנתי
 אכל אלא שלא נעשה האיסור על ידו
 אומרים לו חטא אפי' איסור לא
 שאל יבא חבירי לידי איסור חמור

עליון לפשוט משם להסיר דהסם עדיין
לא נעשה היסור ומוטב שיעשה היסור
עליון ולא יעשה היסור תמור על דיו חבל
דהסם ההעשה של היסור כבר נעשה
יגמור לא יעשה אפי' היסור
בדים וזה דתקן בהשגחה (גישין
מא: רסס) את שאליו עבד וחליו בן
רבי יעשה היסור

יִצְחָק הַיְדוּהָה כֹּל הַמִּשְׁחָר שְׂעוּד עוֹדֵר
וְעֵשָׂה לְעוֹלָם זֶה חֲבֻדוֹ שְׁאֵי
יִמְרִי וְרִבִּיז לְמֹעֵה רַבָּה הִיא כְּדַמֶּשׂ
וְהַסֵּחַ בְּרִ"א שֶׁנֶּכֶס לִבָּה"מ וְלֹא מֵאֵל שֶׁ
זֶה וְשִׁחַר שְׁאֵי עוֹד לְשִׁמּוֹ לִי מֵאֵה
וְרִבִּיז שְׁאֵי עוֹד לִי דְרֹאק הִיא
וְיִשְׁפַּע קֶאֱמֵר וְכִי אֲזֻמְרִי לִי לְאֶרֶס חֲטָא
וְיָדִי בִי וְחֲטָא שְׁפִיר הֵא לְחִמְרִי בְּרִישׁ
וְחִמְרִי חֲטָט (פְּסִיחִים דף טז. עט. ושא)
וְשִׁחַר עֵשָׂה פִּסְחָה שֶׁשׁ בִּי כֶּתֶר וְדִמִּי
וְשִׁחַר עֵשָׂה פִּסְחָה וְקָא עֲזִיר כְּהִינִי בְּרִישׁ
וְשִׁחַר עֵשָׂה פִּסְחָה שֶׁשׁ בִּי כֶּתֶר וְדִמִּי

הוא שנמאץ בו יצלת חבירו חותכה לו
 חס (ובין דף ק"א:) משום שהיה מחזרת
 ו"ח"ת מאי צ"י? היא זו ואם החבירו
 ע"ת מלרודת ע"י מה שזכר אסרינו לו
 ויחייב כרת הואיל ורשע הוא ולדמי
 נמאץ היה בדעתו לרדותה קודם שיצא
 הוא "ונדלי" תפאף לא חל ידענה לאו
 בעיניה למד"ב? ואילו היה להוסיק (ומת
 נה) דלא היה תארה אלץ על הלאו
 מתקין בו בשעת אכילת איסורו על הלאו

חוסרת מעשה: **מתני' אה בהרמא**.
והנהה **מיע' בקום ד'**. ואמר ד"ת
דקאי נמי **אסחפ' גלומר** מהקומו ואלן
עומ **מ"מ** משמע נמי **מקום** אסחפ' ואלן
טע' נמי **דלס** מתאל **גלומר** פטור לפי
לפינן **זורק** ממושיט **אכל** עתה **דמושיט**
סוכה **דלא** מצי **למימר** דלכ"ע **י** לפינן
אמנא **לא** ילפי' **זורק** ממושיט **אמנא**
יוטא **אסחפ' דין** למטה **מ' צין** למעלה
אמרינן **אלא** **מצי** לומר **דלכ"ע**

י' עקיבא כבר יצא' וזרע ממושיט'.
ילף ממושיט' ומיט' נמי דרנן דפטר'
דוקא אותן שהיו נתשקן דפטרית'
ה' ה"א הייב דאמר קלוטה' כמי
ז' מחיב דמה לר"י אל כתיבה' הו'
שמע דפליגי רנן עליה אס כן היכי
תמן ולא כההו' ברייתא דנחא' יו'
שיטא' ליה לרבה מנא ליה דפשיטא'
י"ב שמונה דמיא' אכל אלינא דרנן
יצא סבר קלוטה' כמי שהוניה' דמי'
י"ג פירושו והא מיעבול' בעי לרבה
י"ד וכו' כנגד זו לכו' פטור ר' פליגי
דביוטא

כאן לחצר אחרת כדבעא מיניה רבא מ"נ
היתה ידו מלאה פירות והוציאה לחוץ מהו
להחזירה לאותה חצר א"ל מותר לחצר
אחרת מהו א"ל אסור ומאי שנא לכי⁶ תיכול
עלה כורא דמילחא התם לא איתעבידא
מחשבתו הכא איתעבידא מחשבתו: וגופא
בעי כיבי בר אבוי הדביק פת בתנור

התירו לו לדרותה קודם שיבוא לידי חיוב חטאת או לא התירו א"ל רב אחא בר אבאי לרבינא היכי דמי אלימא בשוגג ולא אידיכר ליה למאן התירו *ואלא לאו דאיהדר ואידכר ¹³מי מחייב והתנא א' כל חיוב חטאת אינן חייבין עד שתראה תחלתן שגגה וסופן שגגה אלא כמזיד קודם שיבא לידי איסור

סקילה מיכּיע ליה אמר רב שיאל לעולם
בשונג ולמאן התירו לאחרים מתקף לה רב
ששת¹⁷ וזכי אומרים לו לאדם חטא כדי
שיזכה חבירך אלא אמר רב אשי לעולם
במוד ואימא קודם שיבא לידי איסור סקילה
רב אחא ברביה דרבא מתני לה בהדיא
אמר רב כיבי בר אבוי¹⁸ הדיבּיק פת בתנור
התירו לו להדוּתה קודם שיבא לידי איסור
סקילה: פשט העני ותני ידו: אמאי חייב
הוא¹⁹ בעיני עקירה והנחה מעל גבי מקום
ד' ואל ר' וליבא אמר רבא מיני ר' וזי

ה' על ארבעה י"דתנן הוורק מרשות היחיד לרשות
רבי עקיבא מחייב וחכמים פוטרם ר"ע סבר
ה' דמיא ורבנן סברי לא אמרינן קלוטה כמי
שיטא ליה לרבה דבקלוטה כמי שהנחתה דמיא
ובתוך

וַיִּפְתּוּ כְּדֵי שִׂיחַ פֶּסַח וּכְן בִּפְתָק בְּתָרֵל דַּעֲיוֹרֵין (דף קז: וסא)
 שִׁמְשָׁה וְחֵלְעָה בַּת מִרְיָן שֶׁהָיָה בָּהֶן מִנְהַג הַפֶּקֶד וּכְפֹי אֶת רֹבֵץ בְּהֵרֵ
 יָ"ו וְהָיָה יָמֵי כְּמִנְהַג הַדְּרָסִים: **קִרְדָּם** שִׁיבָא אֲמִיבֹר בְּקִרְדָּא
 לְאֶסְקֹר לוֹ וְהָיָה רִיבִי' (בִּלְשׁוֹן הַלְכוּת) לֹא הִתְרִיחוּ לֵאמֹר יָמִים מִיִּחִיבִים עֲקִילָה כִּיּוֹן
 עָרַל הָאֵם וְהָיָה רִיבִי' הַעֲמִידוּ דְּבִרְיָם בְּתַקּוּס כְּדֵי לִמְלֵא
 יָ"ו חֵיב עֲקִילָה וְהָא הִתְרַחֵט סַפֵּק הוּא דְּנִשְׁעָה שֶׁהִדְבִּיק פֶּת בְּתַקּוּס
 אֶת שַׁח הַתְּהִרָה וְהָיָה רִיבִי' לְדִין שֶׁהִדְבִּיק מִן דְּבִי דְּבִי עַל
 עֲצֻמוֹת לְדִירוֹת קוּדָם אֲפִייה וְלֹא הָיָה הִתְרַחֵט סַפֵּק אֲנִי כְּנֻקָּה אֶל עַל
 אֶת שַׁח כִּיּוֹן הָיָה וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה וְעַשְׂכִּי שֶׁמֶשֶׁבֶר נִפְשִׁים אֵין יִכְוִיל לֵה
 בְּלִי כִכֹּר וְאֵל אֲרַל וְאֲכִילֵי לְאִסְקֹרֵיהּ וְהִדֵּר אֲכִילֵי לְתַנְהֵא

שִׁתְחִיב מִלְקוֹת אֲבָל הֵבֵא כְּשֶׁמֶדְבִּיק פֶּת כְּזוֹר אֵין הֶאֱפִיֶּה
מִי הִבְדִּיל בְּנֵעוֹת דְּרָב צִינִי אִסּוּר סְקִילָה: **וְהָא** בְּעִינֵי עֲקִיָּה
וְכֵן הִיא מִסְתַּחֶבֶת בְּמַשְׁכָּן וְעוֹד וְזוֹמֵר ר"י דַּלֵּי יֵאָח מִמַּקְוֵהוּ
אֲבָל אֵין לִי וְיֵאָח אַע"ג דְּפִסְטֵיט דְּקִרָא קִרְיָא אִתְּמוּקָא לֵא דִּסְם דִּיֵּיט 'ד'
עֲקִיָּה מ"י ח"י **שְׁבוּרָה** ש"י לְהוֹדִינָא קָלָת מִנִּי דְּמוֹשִׁיט מִי מִנִּי
הֶעֱגִלּוֹת הִיוּ בְּזוּזִיָּה י"א ח"י לִימָא הֵבֵא אֲבָל לִמְעֵלָה מ"י ד"ה חִיב
לְעֵלָה מ"י ד"ה חִיב דִּלְחִי לִמְעֵלָה מ"י מ"ט פְּטוֹר וּזְרָק וּמִיָּה אִין
הַיּוֹק (דף ק"ו.) הִיו שְׁמִינִי דִּיבֹשֶׁת אַחַת הַיּוֹק פְּטוֹר וְהַיּוֹשִׁיט ח
לִמְעֵלָה מ"י מִי מִי לִימָר דְּלִכ"ט יִלְפִי אֵין פְּטוֹר מִמוֹשִׁיט
נִגְזַר וְזֶה כִּבְר חֲמִינִי הַלּוּטִים מִי שְׁמוֹנֶה דִּיבֹשֶׁת אִין כִּבְר
כִּבְרָה

זורק וזמא' שפרש בסמוך אחי נמי שפיר דנא נקט הכי: דר' יצ"י דרך רמות הרצים לא היה נמשך דאס היה נמשך מה דנרץ ריע דבמולדה דהואה שהיא מלאכה גרועה אין לנו לחייב דא ריע טפי לתושב ממאי דדמו שער מולדה שיהיה **אבא** ש' של ש"ה לא אין שיער קלוטה דאם כשנפץ ע"ה לתוך ירו והוליד קוס ד' וכדמשמע קאם בסמוך דל"ר וירא הא מני אחרים היא דריבא מני ונראה דאם קאם מרזי שיעמיד ריע ויבנן כמ' קלוטה בתי שהנחה רביא' וקשה לר"י דמאי פריך למימרה דר' יצ"ה אלא היינו משום דלר"י חזק היה ממה נפצן קלוטה וירא הא מני רבנן היא ואם היינו אומרים הא דקאמר לעיל רבי' היא אחי שפיר אך אין נראה שהיא מדבני כרה ואומר ר"י מני לנפוקי דילמא לכולי עלמא לא אחרני קלוטה כמי שהיו

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com